

pisu. Po skutkové stránce odůvodnil odpor tvrzením několika skutečností co do řízení před soudem a dalším tvrzením, že procesní soud německý porušil svým postupem základní předpisy zdejšího, t. j. československého civ. řádu soudního. Tento skutkový přednes nestačí k opodstatnění důvodu podle § 81 č. 1, jež předpokládá, že osobě, proti které má exekuce být vedena, byla odňata možnost účastniti se v řízení před cizozemským soudem nepravidelností tohoto řízení, t. j. řízení předepsaného pro cizozemský soud, nikoli řízení předepsaného pro tuzemské soudy. Nestačí tedy tvrzení, že rozsudek cizozemského soudu nemůže být pokládán za právoplatný pro porušení stěžejních předpisů zdejšího c. ř. s., nýbrž musil by povinný, kdyby se mělo dále jednati o jeho odporu, tvrditi, že porušeny byly procesní předpisy státu, jehož soud vydal exekuční titul. To povinný neučinil, nedostatek ten nemohl být napraven dodatným tvrzením, ježto podle § 83 odpor z důvodu § 81 č. 1 musí být podán do čtrnácti dnů, co doručeno bylo povolení exekuce, jinak jest vyloučen. Nemohl by proto povinný dodatně opřít odpor o jiné skutečnosti než o ty, jež byly uplatněny v čtrnáctidenní lhůtě § 83 druhý odstavec ex. ř., pokud ovšem nejde o výjimky tam stanovené. Nebylo a není proto třeba zabývati se předpisy německého řádu soudního, neboť povinný nevytkl jich porušení, a nelze tvrzení to ani předpokládati, an povinný uvedl výslovně jen porušení předpisů zdejšího práva procesního. Povinný tvrdil dále, že postupem úředního soudu v Lipsku, jehož rozsudek jest exekučním titulem, porušeno bylo ustanovení § 80 čís. 2 ex. ř. I po této stránce jest povinný na omylu. Tohoto předpisu nelze vůbec použiti, ježto neplatí pro exekuci podle německého titulu exekučního (sr. vládní vyhlášku čís. 131/24). Z odporu povinného nelze usouditi ani na to, že uplatnil některý z důvodů vytčených v § 328 civ. řádu soudního pro říši německou, neboť povinný doznává, že mu na žalobu bylo obesláni k roku doručeno dožádaným soudem, čímž byl splněn předpis § 328 čís. 2, doznává dále, že vstoupil do sporu, zaslav procesnímu soudu lékařské vysvědčení se žádostí o omluvu nedostavení se. I tu rozhodují jen údaje odporu, ježto nahrazení těchto údajů jinými jest vyloučeno podle § 83 druhý odstavec ex. ř. Odvolací soud posoudil tudíž změnou rozsudku zamítajícího odpor věc nesprávně po stránce právní a bylo dovolání, opřenému o § 503 čís. 4 c. ř. s., vyhověti již proto, že odpor podle zákona neodůvodněný musil být zamítnut hned na příslušný návrh vymáhajícího věřitele bez jakéhokoliv dalšího jednání ve věci.

Čís. 9689.

Vyživovací nárok zletilého manželského dítěte proti otci jest uplatňovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 27. února 1930, R II 55/30.)

O b a n i ž š í s o u d y stanovily v nesporném řízení povinnost manželského otce k placení výživného zletilému dítěti. N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením, odmítl žádost o úpravu výživného a odkázal žadatele na pořad práva.

D ů v o d y :

Podle spisů stal se žadatel již dne 11. března 1929 zletilým. Svěprávné, byť dosud k vlastní výživě neschopné děti, nejsou podle § 21 obč. zák. pod zvláštní ochranou zákona, u nich nedopadají podmínky, za kterých zákon předpokládá vyživovací povinnost rodičů jako pravidlo, a není zákonného ustanovení, že by o jejich nárocích na výživu mělo býti rozhodováno v nesporném řízení. Jest tedy vyživovací nároky zletilých dětí uplatňovati vždy pořadem práva, jak to bylo vysloveno plenissimárním rozhodnutím nejvyššího dvoru soudního ve Vídni ze dne 19. října 1915 č. j. Pres. 365/15, zapsaným do knihy judikátů pod čís. 237, přístupným v úřední sbírce (Nowak) pod čís. 1664, s kterýmžto rozhodnutím tento nejvyšší soud plně souhlasí.

Čís. 9690.

V jednom vyhotovení podaný bezobsažný »odpor« proti směnečnému platebnímu rozkazu jest odmítnouti. Postup podle §§ 84 a 85 c. ř. s. není tu přípustný. Stalo-li se tak přece a pojednáno věcně o odporu, nelze se v odvolacím řízení k těmto závadám vraceti, nebyly-li v odvolacím řízení vytknuty.

(Rozh. ze dne 27. února 1930, Rv II 87/30.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu podali žalovaní v jednom vyhotovení odpor, aniž v něm uvedli námítky proti směnečnému platebnímu příkazu. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e ustanovil na jeho základě ústní líčení a ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Není správným názor dovolatelů, že první soud měl vrátiti k opravě formálních vad »odpor« proti směnečnému platebnímu rozkazu nebo dovolatele za tím účelem předvolati k soudu. Podání žalovaných nebylo »námítkami« ve smyslu § 557 c. ř. s. ani obsahem ani formou, nýbrž prostým, jednoduše podaným a bezobsažným odporem, jaký se podává v řízení upomínacím. Nebyly v něm vůbec uvedeny námítky ani skutkový a důkazní přednes ani věcný návrh, nýbrž prostě uvedeno, že se podává proti platebnímu rozkazu odpor. Toto podání měl první soud